ناول

مورې !

دا جنګ ولې دی؟

Download from: aghalibrary.com

لیکوال: الله محمد «پکتیاوال»

د ناول پېژندنه:

نوم : مورې! دا جنګ ولې دی؟

لیکوال : الله محمد پکتیاوال

چاپکال : ۱۳۹۶

کمپوزر : ع، ف، ا

له لیکوال سره پر ټولنیزو رسنیو کې ملګري شئ

Paktiawal Zurmati

paktyawalzurmati

+92 3405215951

Allah.m987@gmail.com

Facebook Link :

https://www.facebook.com/paktyawalzurmati

د کتاب ټول حقوق له لیکوال سره خوندي دي

بسم الله الرحمن الرحیم

وړوکی او کم عمره لیکوال

لیکوالي او خبرېالی د ډېرو کسانو په اند و واند یوه داسی ورتیا ده چی هر څوک یې نلری ، بلکه یوازې هغوی چی لیکوالان یا خبرېالان زیږېدلی وی.

نن زه هم تاسی ته یو داسی ځوان ، تاند او کم عمره لیکوال دریږنم چی له وړوکوالی لیکوال او خبرېال زیږېدلی دی چی په ډېر کم عمر یې لیکوالی او لنډو کیسو لیکلو ته مخه کړې، دغه ناوول چی تاسی مخی ته نیولی او مطالعه کوئ یې د همدغه وړوکي لیکوال ښاغلی الله محمد پکتیاوال **دی ، که څه هم ښاغلی پکیتیاوال صیب می له نږدی ندی لیدلی ، زموږ ملګرتیا او دوستی د فیسبوک مجازي نړی نه شروع شوی ده، د نوموړي هرې لیکنې او لنډې کیسې ته ډېر لیواله اوږه تلوسه کی یم تر څو یې په مینه ولولم او خوند ځینی واخلم.**

په پښتو ژبه کی هسی هم د شعر پرتله د نثر برخه خواره ده ، په تیره بیا په هغواد کی د جنګ ناخوالو ته او د

جنګ بدو خاطرو ته ډیره کمه توجه او پاملرنه شوی تر څو د جنګ ناخوالو او خاطرو ته د ناوول بڼه ورکړل شی او یا هم د جنګ ناخوالی په داسی طریقه او شکل ولیکل شی تر څو لوستونکی داسی تصور وکړی چی د روان جنګ ناخوالی او ټولی حادثی دوی په خپلو سترګو لیدلی وی.

خو له نیکه مرغه تاند ځوان او وړوکي لیکوال ګران الله محمد پکتیاوال د داسی کتاب لیکلو ته هوډ او ملا تړلی تر څو زموږ د ګران هیواد د روان جنګ ټولی ناخوالې او حقایق د یوې کیسی او ناوول په شکل ولیکی ، دا ناوول چی نوم یی مورې دا جنګ ولی دی؟ **نومیړی چی د یوې یی وسه مور او زوی ټول ژوند یی داسی په خوږه او روانه پښتو لیکلی چی لوستونکي په ورنه ډیر خوند او پند واخلي.**

د دغه په زړه پوری ناوول(مورې دا جنګ ولی دی؟) لیکوال ښاغلی پکتیاوال صیب د هیواد د تاند او تنکیو لیکوالانو څخه دی چی ناوولونو او لنډو کیسو ته یی

مخه کړی ، زه یې همیش لنډی کیسی او ناوولونه لولم یوائځی دا نه چی زه ورنه خوند اخلم بلکه له نورو ملګرو او دوستانو سره یې هم شریکوم تر څو نور ملګری هم د دی لنډو کیسو او داستانونو څخه خوند واخلی.

انتظار مو نه اوږدوم څو تر څو موري دا جنګ ولی دی؟ مطالعه کړو او خوند ورنه واخلو.

انجینر لطیف ظفرزی

ولسمشری مانۍ ارګ

کابل افغانستان

4 دلوه 1396

په شروع کې خو ما ته د سایل صیب دا بیت ډېر مخ ته مخ ته کېږي چې :

څوک دې ما ته نه وايي ما ټوله دنیا پیژني

زه خپله عنوان خپله مضون یمه پښتون یمه

نن د یو داسې کتاب په هکله خبره کوم په نوم اوریدو سره يې سړي ته یوه دنیا خبرې په زړه کېږي، چې دلته ولې جنګ دی

په اصل کې به ډېر کم خلک دا فکر لري

داسې جنګ چې قاتل په کې هم زه او مقتول هم.

دا د نړۍ د جنګ لمړۍ کربنه ده

او زه د دې جګړې تنها جنګیالی

اجمل اند

د کتاب په باره کې که زه خبره کوم نو دا به بیا هغې مقعولې ته زمینه برابره شي چې په وړه خوله غټې خبرې.

خبره به د الله محمد پکتیاوال صیب نه شروع کړم. په پښتنو کې چې څومره لیکوالان دي د خوشحال خټک او رحمان بابا نه نیولې تر دې دمه په ټولنه کې چې کوم مقام لري هغه ورته نه دی ورکړل شوی او هر یو په خپل وار د خپلو خلکو ګیلې کړي

لکه حمزه بابا وایي

لواړګیني د شاعرانو قدر نه کړي

غورځولي یې لعلونه په ډېران دي

د خیبر له غرونو لمر د شعر وخوت

چې خورې یې پلوشې په هندوستان دي

حمزه قدر په خپل کور کې د چا نه وي

د عربو خلک کوم دی چې حاجیان دي

زه به هم درته دا خپله یوه قطعه ذکر کړم چې:

پښتنه مرۍ مې تېغ لاندې زبون شوه

حرکات مې اوس ساکن لکه د میت دي

که ښېرې کوم بیا هم تباه یم ربه

د ارمانو قاتل مې واړه اهل بیت دي

ټول پښتانه زما اهل بیت دي

پکتیاوال چې د شعر سره هم علاقه لري په نثر کې هم ځانګړی مقام لري

او دغه ناول چې (مورې دا جنګ ولې دی؟) ما یې یوه برخه لوستلې چې په ډېر عجیبه اندازه کښل شوې

موږې! دا جنګ ولې دی؟

ما چې دغه برخه لوستله نو ما داسې فکر کاوه چې زما په وړاندې دغه ماشوم د خپلې مور د جنګ باره کې پوښتنې کوي او هغه ورته د سم ځواب ویلو نه ډډه کوي خو ماشوم یې بیا بیا پوښتي...

دلته ډېرې خبرې پکار وې چې باید ما کړې وې خو په اخره کې د ټولو پښتنو څخه هیله کوم چې باید دا کتاب یو باېږه ونه ګڼي

لکه ځینې ناولونه داسې وي چې لوستونکی مشغول ساتي خو څه پیغام په کې نه وي

خو زه تاسو ته دا اطمینان درکوم چې دا به یو پیغام لرونکی او نه ستړی کوونکی ناول وي

او هغه څوک چې د شهرت لپاره کتابونه چاپ کوي او کوم مطلب په کې نه وي دا ادب ته غټ نقصان رسوي.

د لوستونکي زړه ماتوي تر څو د يوه ښه کتاب

مطالعې ته هم زړه نه ښه کوي

لکه افګار وايي

د ادب خونه به ولې نه ورانيږي

بې ادبو چې لاس واچوه ادب ته

عبدالهادي کامران

خيبر پښتونخوا، سوابۍ

موري! دا جنـــــــــګ ولـــــــــــي دی؟

کیسه لوستل انسان ته یو فکر او پیغام لیږدوي، په دې کیسه کې ډېر درد پروت دی. د هیواد اوسنی وضعیت یې ډېر ښه انځور کړی دی او ورسره د پخواني وضعیت پرتلنه په کیسه کې د یوې بې کسه او غریبې کورنۍ انځور په ډېر هنري او ښکلي ډول وړاندې شوی دی او د لوستونکي لپاره پکې یوه ښه پیغام پروت دی چې له علم سره مینه ښيي او د جنګ له ناوړه اوره کرکه کوي او د سولې او پرمختګ پیغام لوستونکي ته لیږدويه لیکوال هر څه ډېر ښه او ښکلي وړاندې کړي دي نورو لیکوالانو ته هم ښايي چې داسې کیسې ولیکي لکه چې په دې کیسه کې حقیتونه او واقعیتونه وړاندې شوي په پای کې لیکوال ته د همداسې نورو ښو او ګټورو کیسو لیکلو غوښتونکې یم چې په ټولنه مثبت بدلون راوستلی شي.

افسر خان ملا جان
ننګرهار

ډالۍ !

د افغانستان غریب او مظلوم ولس ته چې شپه او ورځ د غمونو اوښکې تویوي او پرځای یې هیڅکله خوښي نه مومي.

منته او کورودانی

له هدایت فرید ، عبداللطیف ننګرزی، شهنواز باقر

بخت زاده دانش، عبدالوارث ترکي، د پښتونه راویښ شنه خوځښت مشر سعیدالدین منګل، ادریس خان، عبدالهادي کامران او خپل کشری ورور مې عادل له ترکي څخه له دوی ټولو مننه کوم، چې تل یې د ادب په ډګر کې هڅولی یم او هڅوي مې.

سریزه

پښتنه ټولنه څو لسیزو راهیسې له جنګ ـ کړیوان ده، حالات هم جګړو سره مشت و ویرجنه، غمجنه او تاوجنه هوا تنفس کوي.

موږ د یو داسې هېواد وګړي یو چېرته چې د فرضي لمونځونو څخه جنازې ډېرې کوو، دقیقه په دقیقه ګواښ، نا امنې او په کور دننه خپلو کې لانجې لا هم راپاتې دي.

جنګ ـ جګړې څومره بدرنګي راوړه، د هېواد ګلورینه او معطرینه فضاء یې څومره بېخونده کړه؟ د هېواد جنتي او طبیعي ښکلاوې یې څنګه ولوټلې؟ ګڼ شمېر ورانی یې رامنځته کړي، لا هم هېوادوال د ارامی او هوسایی ساه نشي اخیستلی، ان تر دې د کوچنیانو پر روح و روان یې څومره بد او منفي اغیز کړی دی.

پښتانه سوله خوښي خلک دي، دا چې د سولې پسرلی به د هېواد په غرونو کله څادر غوړوي؟ هغه پوښتنه ده چې د هر افغان په خوله زمزمه کېږي.

ناول؛ اندم چې ډېری له تاسو به د ناول له نوم سره اشنا یاست، عموماً ناول چې په اوسني شکل په اتلسمه میلادي پېړۍ کې رامنځته شوی دی، ناول د ایټالوي ژبې له Novella ریښې څخه اخیستل شوی دی چې د نوي څیز ، خبر او لنډې کیسې په معناوو کارول کېږي.

په ځینو نورو ژبو کې ناول ته رومان او په ځینو نورو کې یې د رومانس په نوم هم یاده شي.

د ناول په اړه بېلابېل تعریفونه موجود دي، له ځینو یې لاندې یادونه کوو.

ناول : د اوږدې کيسې کتاب دی چې د ادبي نثر په شکل شوی وي.

ناول: هغه ادبي او تخيلي اثر دی چې چې کرکټرونه په ټولنيز چاپېريال کې تر څېړنې لاندې نيسي.

ناول : داسې نثري تخيل دی چې ټاکلې اندازه لري، يانې تر پنځوسو زرو کليمو اووښتې وي.

د ناول په اړه کڼ شمېر نور تعريفونه هم شته، خو موږ پر پورتنيو ذکر شوو تعريفونو بسنه کوو.

په پښتو ژبه کې د لومړي ځل لپاره د اردو ژبې نه پښتو ته وژباړل شو، ياد ناول چې د ډپټي نذير احمد (مراه العروس) دی ،ميا حسيب ګل په 1886 م له اردو نه پښتو ژبې ته ژباړلی او په 1957 م کال کې چاپ شوی دی.

په پښتو ژبه کې لومړنی لیکوال چې د ناول لیکلو ویاړ ورپه برخه شوی هغه اروانښاد استاد سید راحت زاخیلی دی چې د (ماه رخ) ناول یې یه 1912 م کې ولیکه، نوموړی ناول په پښتو ژبه کې لومړنی ناول ګڼل کیږي.

ع، ف، ا

موريْ! دا جنـــــــک ولـــــــــــيْ دی؟

اوښکلنيْ سترګيْ يې د مور په طرف واړولې.

موريْ ، موريْ ، موريْ .... !!!

آيْ! موريْ دا جنګ کله ختميږي؛ نور مې ولې ښوونځي ته نه پريږدې؟

آه! رښتيا هغه د ښنګ ګاونډي چې زما لپاره جامې درکړې وې ، ولې نه ګنډې؟

د مور په شونډو مې يوه خندا غزونه وکړه، راته يې د خپل کوچني ورور د زانګو زنګېدل په ګوته کړل. کوچنی ورور مې چې له ژړا سور، اوښکې يې له سترګو بهېدې، په منډه منډه مې د خونې دروازه په کړنګيدلي اواز خلاصه کړه. يو څو سلګۍ يې وکړې. ما هم سترګې ومږلې ، د خپل کوچني ورور د زانګو رسۍ مې تر لاس ونيوله. يو څو ټالونه مې د تېز باد په شان ورکړل.

ورو غونډې موسکی شو، سترګې يې درندې شوې د خپل خيال پر خوب مې بيا يو ځلې ويده پرېښوده.

تر لږ ځنډ وروسته مې بيا يو ځل د خپلې مورجانې په طرف مخه وکړه، هغه مور مې چې زوړ پړونی يې پر سر، زړې جامې يې پر تن وې. له واره داسې برېښېده. تا به ويل چې د ګران هېواد اطلس (نقشه) مې تر مخې پرته ده . سم دم ورنږدې شوم ، ترې مې وپوښتل ؟

موري! دا جنـــــــګ ولـــــــــــي دی؟

مورجانې دا څومره خلک مري ، دا ولې مري ؟

لاس يې راله پر سر کېښود. د مورجانې تر سترګو مې اوښکې روانې شوې، په ريږدېدلي لاس ، رپېدلو شونډو او هغه سوړ چای.

آخ!

مورجانې دا اوښکې دې تر سترګو ولې روانې دي.

د ډېر ستر اښ (حوصلې) وروسته يې په وړه لهجه وويل.

آې! ګل لالا! چې د ډېره نازه به يې راته ګل لالا ويل.

خدای خبر!!!

په څه ګناه به يې نيولي يو. دا د يما اريانا وه. دا د احمد شاه او ميرويس خان د پښتنو وطن و.

دا باختري هېواد و، دا خراساني هيواد و، دوی کې يووالی او اتحاد و، ټول به پر يو ټغر کېناستل، دوی ولسونه درلودل، د پښتنو لوی او واړه قومونه موجود ول، دوی خوښۍ درلودې، لويې او وړې جرګې يې درلودې . عالمان به تر ټولو غوره خلک وو. مېلمه پالنه يې هم زياته وه ، د قومونو تر منځ بغض او کينه نه وه . پښتون به تر هزاره او هزاره به تر پښتون ځارېده.

موري! دا جنــــــــــــــــــګ ولـــــــــــــــــې دی؟

مور مې لا خبره نه وه خلاصه کړې، چې مې خبره ورغبرګه کړه.

په اریانا کې هم ځان وژنه زیاته وه؟

هلته هم په ځانمرګو بریدونو کې هڅیوال، ماشومان او د سرک پر غاړه پلي بې ګناه خلک وژل کېدل؟

نه!

هغه وخت دا خبرې نه وې خلکو به خپلې خوارۍ او مزدورۍ کولې . یووالی د خلکو تر منځ حاکم و . ټول به دښمن ته په یو خوله ول . ګاونډي هېوادونه به یې د یووالي او زړورتیا ځنې بېرېدل. یانې د منځنۍ اسیا ډېری هېوادونه به یې تر خپلې ولکې لاندې ول.

دا چې له خفګان نه یې پرمخ د غوسې څو رنګونه ښکارېدل.

ماشوم ډېر بې صبره و، د ګراني مور جانې خبره یې په نیمه کې پرېښوده، په بیړه راپورته شو.

خونې ته ننوت، په خونه کې یو انځور چې په هنداره کې بند و، انځور د خونې په دیوال راځوړند و، غوښتل یې چې انځور راواخلي ،خو انځور ته یې لاس نه رسېده.

شاوخوا یې وکتل چې تر څنګ یې بالښت پروت و، هغه بالښت یې راواخیست او تر پښو لاندې یې کېښود.

موري! دا جنـــــــګ ولــــــــــې دی؟

انځور يې راواخيست په انځور دوړه پرته وه ، ماشوم په خپله خيرنه لمن انځور پاک کړ او د مور مخې ته يې راوړه ، په معصومه لهجه يې وويل ...

موري !

پلار به مې اوس په جنت کې وي زه چې به ښوونځی ته تلم ؛ نو ښوونکي صيب به ويل ، چې څوک شهيد شي هغه به جنت ته ځي.

مور: هو! زويه پلار به دې اوس په جنت کې وي .

مور يې ورته جامې لړې برابرې کړې وي ورته يې وويل راشه زويه دا جامې درپورې ونيسم ، چې اوږدې يا لنډې خو به نه وي ماشوم راغی او انځور يې د ماشين څنګ ته کېښود او لاسونه يې پورته کړل مور يې هغه جامې ورپورې ونيولې برابرې وې ماشوم ويل ښه مورې اوس خو جامې صحيح شوې نو دا راته ووايه ، چې زما د پلار څه ګناه وه او چا وواژه.؟

مور يې وويل !

ستا پلار د هېواد ساتونکی و مور يې نه غوښتل ماشوم زوی يې خفه وګوري؛ نو د خپل ټيکري پيڅکه يې راواخيسته او د خپلو سترګو څخه يې د اوښکو غټ څاڅکي پاک کړل ماشوم بيا ورته وويل د وطن ساتنه ګناه ده؟ ماشوم چې سريې د مور په زنګون ايښی و.

مورې! دا جنـــــــګ ولــــــــــې دی؟

او د ښوونځي څخه په منع کولو ډېر خواشینی و .

مور يې ورته د پلار کیسه شروع کړه شپږ میاشتې وړاندې چې څو کسان چې وسلې ورسره وې او زمونږ دروازه یې ووهله .

ویل یې هله! هغه کافر سړی راوباسئ ، چې عسکري کوي، خو پلار دې کور کې نه و د کلي یو شمېر خلکو ورته وویل ، چې کله هم راغی . مونږ به درته بیا ووایو.

زه د دروازې شاته ولاړه وم او زړه مې ټکان کول ، چې څه به پېښیږي ؟

د اوړو کندو هم نور تش و، کور کې د خرڅې لپاره هیڅ روپۍ هم نه وې .

پلار دې ژمنه کړې وه چې راشم ټولو ته جامې کوم او د کور ټول اړین توکي به راونیسم .

ماشوم د اوښکو ډکې سترګې د مور مخې ته نیولې وې نرۍ شمال و. باد د کوټې له شیشو څخه راننوت او د زانګو څخه یې څادر واړاوه کوچنی ماشوم لوڅ شو ما ژر د مور له زنګانه سر راپورته کړ او په زانګو کې مې خپل ورور پټ کړ.

بېرته د مور خواته راغلم .

مورې مورې ....

موريٍ! دا جنــــــــــګ ولــــــــــــــــيٍ دی؟

ښه پلار مې بيا ولې رانغی ؟

مور يې چې ډېره اړه کړه ، ورته يې وويل!

ښه!

زويه پلار دې له مور. نه، د هېواد سره زياته مينه لرله مور. ته يې دومره ارزښت نه راکاوه. خو په هېواد زيات مين و لوی ارمان يې دا و، چې جنګ ختم شي او سوله راشي او ټول خلک په خپل هېواد کې د خوښۍ احساس وکړي.

پلار به دې تل د هېواد په غم غمګين او په خوښۍ خوښ و.

هو!

ځينې وخت به دا غم دومره زوروړ شو ، چې ستا د پلار سترګو نه به اوښکې لاړې. خپله دنده به يې په مېړانې سره سرته رسوله، له هيچا ځنې به يې وېره نه کوله کله به هم چې کور ته راته؛ نو د کور اړين توکي به يې ټول په جمع اخيستل او بيا به د خپلې سپېڅلې دندې په لور روان شو.

په وروستي ځل چې دې پلار دندې ته تلو، نو راته يې وويل چې په کوچنيانو باندې پام کوه، ماشوم ناڅاپه وويل هو! موريٍ!

هغه وخت يې ماته ويل چې اوس روپۍ راسره خلاصې

موري! دا جنـــــــــڪ ولـــــــــــي دی؟

شوې چې بل ځل راغلم تاته ښايسته بکسه رانيسم .

ما ورته ډېر وويل چې پلاره زما د ملګرو سره ښايسته بکسې دي او زه په دې خيرن رومال کې نور ښوونځي ته کتابونه نه وړم.

پلار مې راتيټ شو په سر يې ښکل کړم او راته يې وويل.

زويه!

ماشوم چې له مور سره لګيا و ډېر خپه و، په مخ او شونډو يې د اوښکو څاڅکو لارې جوړې کړې.

مور يې هم ډېره خواشينې شوه .

پلار يې وويل، زويه!

بل ځل درته داسې بکسه رانيسم چې ساری به نه لري ته خوا مه بدوه.

ماشوم چې خفګان يې په شونډو مېلمه و، پلار يې ورته وويل.

ښا! اوس يو ځل وخانده ، ماشوم پوهېده چې پلار يې خپه کيږي، يو دم په ژړا شو .

نه، پلاره!

موري! دا جنـــــــــــک ولــــــــــــي دی؟

ټوکې مې کولې دا رومال مې زيات خوښ دی، روپۍ نه غواړم . مور راته هر سهار په رومال کې سره ډوډۍ ږدي.

مور يې ورته وويل چې بچيه ژاړه مه!

ماشوم يې سينې ته رانږدې کړ او ورته يې وويل زه خو يم کنه!

مور يې د زوی اوښکې پاکې کړې او ورته يې وويل:

زويه!

پلار دې په مېړانه مړ شوی دا ستا د پاره د افتخار خبره ده .

ماشوم ښه موري! پلار مې څنګه مړ شو؟ مور يې د تل په څېر نه غوښتل چې خپل زوی خفه ويني ؛ نو خبره يې وربدله کړه .

زويه! ښوونځي ته دې پرېږدم او خپل سبق به دې وايې. زوی يې د اوښکو ډکې سترګې مور ته نيولې وې کله يې چې د مور خبره واورېده ، چې ښوونځي ته يې پرېږدي.

نو زيات خوښ شو . مور ته يې وويل!

موري! موري!

زه به ښوونځي وايم او ان شاءالله د خپل پلار په څېر د هېواد خدمت به کوم.

موریې! دا جنــــــــک ولـــــــــې دی؟

لا مو خبره نه وه خلاصه کړې. د لرګي زړه دروازه ووهل شوه. د دروازې اواز سره مور وویل یا خدایه خیر کړې ماشوم ته یې مور وویل ورشه زویه وګوره، چې څوک دي؟

زوی یې پښې ابله د دروازې خواته ولاړ چې یو سړی د دروازې مخې ته په غوسه ولاړ دی او انتظار کاږي چې د کوره څوک راووځي.

ماشوم : ماما څوک یې؟ هغه سړي ورته وویل مرګ ماما! تاسو سترګې نلرئ چې دا څوومه میاشت ده او د کور کرایه مو نده راکړې

ماشوم : ښه!

ته زما د پلار ملګری یې.

هو! کرایه خو مو نده درکړې او صبر چې زه مې مور ته ووایم چې د کور مالک راغلی دی.

ماشوم : موریې ، موریې! وا موریې!

د کور مالک د کرایې لپاره راغلی او ډېر غوسه دی وایي سترګې نلرئ دا څوومه میاشت ده چې کرایه مو نه ده راکړې.

مور یې حېرانه شوه چې دوی خو د خرڅې لپاره هم روپۍ نلري؛ نو د کور کرایه له کومه کړي؟ خو زوی ته یې وویل!

موريږ! دا جنـــــــــــک ولـــــــــــــــي دی؟

زويه ورته ووايه! چې موږ ته لږ وخت راکړه ستاسو کرايه به درکړو.

ماشوم چې ډېر معصوم او دردېدلی ښکارېده. ښه!

مورې که دا خبره يې راسره ونه منله بيا به څه کوو؟

موريې ورته وويل زويه خدای خو مو شته ولې داسې لېونۍ خبرې کوې . ته ورشه ورته ووايه. ځه.

زوی تر دروازې ورغی ماما مور مې وايې چې موږ ته لږ وخت نور هم وګوره، موږ ستاسو روپۍ نه خورو.

ماشوم ببر سر خيرن کالي او سترګې ډکې نيولې وې د کور مالک چې دريشي يې کړې ، قيمتي بوټ يې په پښو و يو خپه (پښه) يې د کور د سنګ کارۍ د پاسه اېښې وه او په بوټ کې يې د پښې پنجه ښوروله او داسې غوسه ناک مخ يې نېولی و.

موږ به چې کوچنيان وو، چا به چې د روسي نوم واخيست. بس دغسې انځور به زما په ذهن کې تاوېده څنګه چې راته مخامخ سړی دومره غصه ښکارېده.

مالک ماشوم ته وويل، چې تر سبا وخت لرئ نور وخت مو بيا نشته او دکور څخه به ووځئ. ماشوم ډېر نهيلی د مور خواته راغی او د مور څنګ کې چوپ کښېناست. مور يې د زوی په ببر سر لاس راکش کړ او ورته يې وويل: ته مه خواشينی کيږه خدای خو مو شته.

مورې! دا جنـــــــــګ ولـــــــــــــې دی؟

ماشوم : مورې که پلار مې وای؛ نو نن مې دغه ورځ نه لیدله. په دغه وخت کې د جومات څخه د اذان اواز راغی. الله اکبر......

مور یې وویل!

زویه!

ولاړ شه جومات ته د لمانځه وخت دی لمونځ وکړه. زوی یې هم د مور له امر سره سم خپلې زړې چپلې په پښو کړې او لمانځه ته ولاړ.

مور یې ځانته جای نماز وغوړاوه. زوی یې د جومات څخه راستون شو. مور یې په جای نماز ناسته وه او دخدای څخه یې غوښتنه کوله.

اې خدایه! ته مو وینې ته په مور رحم وکړه ، ته ډېر مهربانه ذات یې .

زوی یې راغی د مور څنګ ته کېناست. د مور په سترګو کې اوښکې غمجن او خفه څېره یې ورته داسې ښکاره شوه لکه چې قیامت قایم شي .

مورې، مورې! پاک خدای خو مهربان ذات دی. هغه به زموږ مرسته کوي. مور یې خپل پلو راواخیست اوښکې یې پرې وچې کړې. زویه! هو خدای مهربان ذات دی موږ به صبر پاک ذات ته کوو شپه تېره شوه سهار اذان شو مور یې اودس وکړ او په لمانځه ودرېده.

موري! دا جنـــــــک ولـــــــــي دی؟

زوی يې په خونه کې ويده پرېښود، يو وخت چې زوی يې هم رابيدار شو. ګوري چې مور يې په لمانځه ولاړه ده د ګاونډيانو چرګ د دوی په بلۍ ګرځېده او بانګ يې کاوه. زوی يې هم جومات ته دلمانځه لپاره ولاړ. په جومات کې ټولو کليوالو يو ببر سر يتيم او بې سايې ماشوم وليده د جومات ملا هم ورباندې سم نظر نه کاوه.

بس لمونځ يې وکړ ماشوم کور ته راستون شو. مور يې يو زوړ دسترخوان راواخيست. په هغه کې سړه او وچه ډوډۍ پرته وه ماشوم ته يې چای واچاوو. زويه ناشته وکړه. زوی يې خپله مجبوري ليدله. لمر سره ځېره ووهله نيمه سترګه يې د شمشاد د غره څخه راښکاره کړه ماشوم هم د وچې ډوډۍ شخوند واهه، مور يې نهيلې ناسته وه. لږ ځنډ وروسته دروازه ووهل شوه. د مور زړه يې ټکان وکړ ماشوم هم ډېر نهيلی و. کارغه په ونه کې اوازونه کول، ماشوم فکر کاوه، چې د کور مالک بيا راغی ژر تر ژره دروازې ته ورسېده. د دروازې تر سوري يې وکتل، چې څوک دی؟

لکه د اسمان څخه چې فرښته راښکته شوې وي. لکه چا يې چې زخمونو ته مرهم راوړی وې.

يو سړی چې خپل موټر يې د دروازې څخه ډېر شاته په لار کې درولی و. ماشوم هم حيران شو خو دروازه يې

يې خلاصه کړه ورته يې وويل !

موريٖ! دا جنـــــــک ولـــــــــــې دی؟

ماما ځوک يې ؟ سړي چې د ماشوم دا حالت ولید، چې خیرن کالي او ببر سر پښې ابله، سترګو کې یې اوښکې راغلې او ماشوم یې خپلې غیږې ته جوخت ونیوه او سړی سلګو واخیست ماشوم ته یې وویل!

زویه! درنه ځار شم بلا دې راته وګرځه زه ستا د پلار د سنګر ملګری یم.

پلار دې مور سره یو ځای په کنډک کې و . ماشوم ورته وویل.

ښه، ښه! ته لومړی بریدمن خدایداد مظلومیار یې؟

هو!

پلار مې هم ستا په اړه مور ته ډېر څه ویلي دي.

خدایداد : هو زویه زه هغه مظلومیار یم ماشوم د سړي له غیږې ځان خلاص کو او د پلار ملګري ته زیات خوښ و؛ نو غوښتل يې چې مور خبره کړي ماشوم د کور په طرف منډه کړه او غږ یې کړ مورې ، مورې

وا مورې!

مور یې چې په خونه کې ناسته وه د زوی غږ وربانديٖ لکه د ټوپک ګولۍ دغسې ولګېده. هغه خوارکۍ نه وه خبره چې دروازه کې ځوک دي هغې فکر کاوه چې د کور مالک راغلی دی ، خو زوی تر خونې د خوشالۍ نارې وهلې مور یې ویل خیر کړې خدایه!

موري! دا جنـــــــګ ولـــــــــــې دی؟

ولې زویه څه خبره ده؟ په دروازه کې څوک دي؟ ماشوم ورته وویل بریدمن خدایداد مظلومیار دی ، د پلار ملګری مې دی. مور یې هم د خدای ښنلي خاوند څخه د خدایداد په اړه ډېر اورېدلي و. وایي ډېر اتل او په وطن مین سړی و ځنګه یې چې ځآنته نوم مظلومیار غور کړی و همهغسې مظلومیار هم و. مور یې زوی ته وویل چې د کوټې خونې سره کټ ولاړ ده. هغه په انګړ کې واچوه.

زوی : موريې هغه خو ډېر زوړ دی
مور : زویه! ښه بل د کومه کړو؟ زوی یې کټ سم کړ.
مور ورته وویل ورشه زویه د پلار ملګری دې راوله.

زوی یې ورووواته ، ورته یې وویل.

کاکا جانه راځه دننه راځه. خدایداد په دروازه راننوت خپلې سترګې یې ښکته نیولې وې . ما هم راوسته د کور په انګړ کې په کټ کې کېناستلو مور مې په خونه کې دننه ناسته وه.

زه ډېر خوښ وم؛ نو اوبه او چای مې لا فکر کې هم نه وو.

مور مې په خونه کې په دې فکر ناسته وه، چې زوی مې د چای لپاره کله خونې ته راځي؟ چې مېلمه ته چای وروړي، خو زیات وخت وواته. زه هلته په کټ کې ناست وم اخر مې مور را غږ کړ، زویه راشه! کاکا ته

موري! دا جنـــــــک ولـــــــــــي دی؟

دې چای دروړه. خدایداد چې ډېر غمجن و د واره یې وویل نه خورې چای نه څښم.

ښه!

مور یې ورته وویل : وروره سترې مشې. خدایداد چې سترګې یې ښکته نیولې وې ، نو ښځې ته یې وویل خورې خدای دې عزت وکړه.

خدایداد : ښه خورې ماته اوس ووایه، چې څه مشکل لرئ؟ موږ د کنډک پنځلسو ملګرو دا فیصله کړې، چې هر یو به له خپل معاش څخه زر افغانۍ تاسو ته درکوو.

دا د شپږو میاشتو روپۍ مې په یو ځل راوړې. ښځې فکر وکړ چې خدای پاک یې سوال قبول کړ، نو ورته یې وویل : وروره د کور ټول شیان نشته. سړي د جېب نه قلم او کاغذ راوباسه او ښځې ته یې وویل خورې راته وایه چې څه څه راونیسم؟ لنډه دا چې مور مې ورته سودا وښودله؛ نو ماشوم ته یې وویل ښه وراره ځه ځم چې د بازاره دغه سودا راوړم. ماشوم چې ډېر وخت بازار په سترګو هم نه وه لیدلای.

وه یې ویل ! کاکا! زه هم درسره ځم. ما هم بازار ته بوځه. زما ملګري د بازار ډېر تعریف کوي وایي ښایسته ځای دی زه خو هم درسره ځم.

ښه وراره بوځم دې، خو که مور دې اجازه درکوي.

موريٍ! دا جنــــــــــک ولــــــــــــــي دی؟

ماشوم : موريٍ! زه ولاړ شم بازار ته؟ مور يې هم غوښتل چې زوی ناخوښ نکړي نو ورته يې وويل. هو زويه ولاړ شه. ښه راشه چې نورې جامې درکړم دا جامې دې خيرنې دي. ماشوم جامې بدلې کړې او د سر تيل نه وه مور يې ويښتان ورته لامده کړل او وږمنځ يې کړل .

سړی ورته بيرون ولاړ و. ماشوم ورته راغی کاکا تيار شوم راځه چې ځو. ماشوم او خدايداد مظلوميار دواړه په موټر کې کيښناستل او د بازار په لور روان شول.

ماشوم چې د کلي کوڅې د موټر د ښېښو څخه کتلې. د کلي د خامې لارې څخه موټر پوخ سړک ته شو. د موټر سرعت لږ تېز هم شو، ما دسړک غاړې ونو ته کتل، ډېره جالبه راته ښکارېدله چې ونې ولاړې وې او مونږ روان وو، خو ماته داسې معلومېده چې مونږ ولاړ يوو او ونې روانې دي.

خدايداد لارې ته ګوري او زه هم غلی ناست يم.

د ښار لومړۍ پوسته کې تلاشي وه مونږ ته عسکرو لاس راکړ، مخکې راڅخه نور موټرونه هم ولاړ وو. زمونږ موټر ورپسې ودرېده. هلته د عسکرو مشر د خدايداد خواته راغی.

سلام يې واچاوه.

خدايداد وعليکم سلام ورته وويل.

موري! دا جنـــــــک ولـــــــــي دی؟

د عسکرو مشر : ښه وروره د موټر تلاشي اخلو، مهرباني وکړئ دا ډیګی خلاصه کړئ؟

خدایداد : په دواړو سترګو تلاشي واخله.

عسکرو تالاشي وکړه او ویل یې وروره د مزاحمت درڅخه ښنه غواړم تاسو تلی شئ.

خدایداد : خدای دې وښنه. موټر روان یې کړ. ښار ته لږه لاره لاپاتې وه ، خدایداد یو ناڅاپه وویل وراره تاسو ټول کور کې څو تنه یاست؟

ما ورته وویل زه ، ورور ، مور او او انا مې اوس په روغتون کې ده. هغه چې مې د پلار شهادت څخه خبره شوه نو په دواړو سترګو شبکوره شوه زه مې په انا زیات ګران یم.

لاره لږ بنده شوه موټرونه په قطار قطار ودرېدل هارنګونه شروع شول ناڅاپه یو تور سپېره لاس د موټر د شیشې څخه رادننه شو او زما مخې ته یې ونیوه . زه نه پوهېدم ، چې دا سړی څه وایي ، خو ما خدایداد ته وویل کاکا!

دا څوک دی؟

خدایداد چې راوکتل سړي وویل د خدای په نامه څه راکړئ.

موري! دا جنـــــــک ولــــــــــي دی؟

معذوره یم ، واړه واړه زامن مې دي له لوړې راته مري یو څه راکړه دعا به درته وکړم. ما دسړي دغه خبره واورېده ډېر زیات خفه شوم ماته داسې ښکاره شوه چې زما پلار دلته ولاړ دی او سوال کوي. خدایداد د جېب څخه پنځوس افغانۍ راوباسلې او ورېې کړې. موټر کابو څلور متره مخکې شو بیا موټرونه ودرېدل.لاړ لا همهغسې بنده وه ما د موټر د ښیښې څخه سر راوباسه، شاته مې وکتل چې هغه سوالګر و.

وینم د هغه یو پښه په زنګون کې پرې شوې وه. خړ پیوندي ځادر یې وه بس زړه مې غوټ ورته مات شو ما خدایداد ته وویل چې د دې سړي پښه ولې نشته هغه راته وویل ، چې دا یو سړی ندی. دلته جګړو د ډېرو لاسونه، پښې او سترګې وړي دي، دلته بدبختي ده جنګونه دي خدای پاک دې نور امن راولي.

ښه!

زما زړه چې هغه سړي ته بد و، بیا مې پوښتنه ورځخه وکړه. کاکا!

ښه، داسړی به اوس څه کوي؟ او دا عاجز خو خپله نیم سړی دی دی به خپلو ماشومانو ته څه وګټي؟

خدایداد : خدای ښه پوهېږي وراره زه نه پوهیږم ښه لاړ خلاصه شوه په موټر کې مصنوعي انګور د موټر په روانېدا وښورېدل او دا ښار څه بلها ښکلی دی.

موري! دا جنـــــــــګ ولـــــــــــــــي دی؟

بس د ښار هټۍ ، مارکيټونه ، پلازې شروع شوې.

په ښار کې د کلي په رنګ خامه دېوالونه نه وه ښار رنګا رنګه ښکلا لرله. د ښار ماشومان زما په څېر په خيرنو جامو کې نه ګرځېدل.

د خدايداد په مخ نرۍ خوله راغله وروسته يې موټر مارکيټ ته راوګرځاوه او د مارکيټ مخې ته په تم ځای کې يې ودراوه. خدايداد له موټر نه ښکته شو او زما د څنګ دروازه يې خلاصه کړه راته يې وويل وراره جانه راځه راښکته شه، چې جامې درته واخلم.

زه هم له موټر څخه په بيړه راښکته شوم ، خدايداد د لاس څخه ونيولم. د مارکيټ دويم پوړ ته اوچت شو.

خدايداد ښيښه يي دروازه خلاصه کړه او مارکټ ته دننه ورغللو. ماته ډېره جالبه ښکاره شوه. د مارکېټ انګړ زمونږ د انګړ په څېر نه و.

ښايسته سپينې ښويې تيږې يې لګولې وې. ماته يې هسې خوند راکاوه. پښه مې د ماشومانو په څېر په خوشالۍ کش کړه.

خدايداد هلته د ځوړندو جامو څنګ کې ولاړ و. ماته يې ويل راشه!

وراره ځانته دې جامې خوښې کړه. موږ سودا واخيستله د مارکېټ څخه راووتو.نو زه چې څنګه د مارکيټ

موري! دا جنـــــــــګ ولـــــــــــي دی؟

دروازې څخه راووتلم ، خدايداد سره سودا وه ناڅاپه مو د چاودنې يو غټ اواز واورېده، چې ډېر جالب او دروند اواز يې و.

دلته يې ښيښې هم ماتې کړې. زه نا اشنا وم ما د خدايداد په طرف ورمنډه کړه. هغه په بيړه زما خواته راغی زه سخت وډار شوم، وارخطا وم. زړه مې په تېزۍ سره ټکان شروع کړ، خو خدايداد په غيږ کې کلک ونيولم. ماته يې وويل!

وراره! هيڅ خبره نه ده دا به چېرته د موټر ټاير ډز وهلی وي ته مه وارخطا کيږه.

زما فکر ته مې د خپلې مور خبره راغله . وايي زويه هغه وخت به په ښار کې بې ګناه هېوال ، ښاريان نه مړه کېدل هلته لوی او خپلواک افغانستان و. زما په وجود هم لړزه راغله خدايداد په غيږ کې اوچت کړم ويل يې لېونيه مه وارخطا کيږه هيڅ هم نه دي شوي.

زه يې د موټر په سيټ کې کېښنولم او خدايداد هم موټر ته راپورته شو ماته يې د موټر سيټ لږ شانتې ښکته کړو ويل يې وراره ويده شه هيڅ هم نه دي شوي خو زه ډېر وارخطا وم .

خدايداد د تم ځای څخه موټر روون کړ.

موري! دا جنـــــــــګ ولـــــــــــې دی؟

سرک ته وختلو د سرې میاشتې د امبولانسونو شور ماشور وو لاره هم بنده وه له نیم ساعت وروسته مو لاره خلاصه شوه او موټر مو روان کړو.

د چاودنې ځای ته روان شو، خو چې لږ مخکې ورغلو هلته امنیتي ځواکونو زموږ لاره یو ځل بیا بنده کړه ویل مخکې نشي تلای دلته تم شئ.

خدایداد ورته زیات کلک شو ، چې موږ هم درسره خلک ژغورو ، خو عسکرو زموږ مخه کلکه نیولې وه.

موږ بېرته راوګرځېدو، نو یو بل دکان ته ولاړو هلته مو نور د خوراک توکي راونیول، خدایداد ټول توکي موټر ته پورته کړل او بیرته کلي ته راوګرځېدو. په لاره راروان و .

د خدایداد په موبایل زنګ راغی، له خپل جېب څخه یې موبایل راوباسه او پورته یې کړ.

سلام .... خدایداد مظلوم یار صیب غږ مې اورئ.

مظلوم یار صیب ـ وعلیکم سلام ....

مهرباني غږ مو اورم خیرت خو به وي.

مظلوم یار صیب زه بریدمن یعقوب خبرې کوم.

مظلوم یار- حوصله وکړه دومره ورخطا ولې یې.

موري! دا جنـــــــــګ ولــــــــــــي دی؟

برید من یعقوب – مظلوم یار صیب ، مظلوم یار صیب..

په دې خبره کې برید من یعقوب په ژړا شو . مظلوم یار صیب ورته وویل ، ولې زمریه څه شوي دي ...؟

ژر کوه څه پېښه شوې.............؟

برید من یعقوب – مظلوم یار صیب ، قهرمان او شیرعلي شهیدان شول ، موږ د جګړې سخت ډګر کې یو. مظلوم یار صیب کیدای شي زما د شهادت وخت هم رانږدې شي. برید من دا خبرې په ژړا کې وکړې.

مظلوم یار صیب حق دې راته وښه ډېر ښه وخت مو تېر کړی دی. ما چې د برید من یعقوب خبرې واورېدې په مخ مې اوښکو لارې وکړې مظلوم یار صیب هم ژړل او له خولې یې دغه کلمه ووتله ....

انا الله وانا ....

مظلوم یار صیب ورته وویل: زمریه ته نشې مړ کېدلای .

زه راځم ، زه خو لا ژوندی یم ډېر ژر به راشم.

مظلوم یار صیب د موټر سرعت تېز کړ موږ ډېر لږ وخت کې کلي ته ورسېدو . موږ چې د کلي په لار روان شو.

موري! دا جنـــــــــګ ولــــــــــې دی؟

مظلوم يار صيب راته وويل چې دا خبره تر بل چا ونه رسوې ، چې زما ملګري شهيدان شو او هلته جګړه سخته روانه ده او زه جګړې ته ځم.

کله چې مو کور راورسيد، نو مظلوم يار صيب ټول توکي راسره د موټر نه ښکته کړل او په مخه لاړه.

مظلوم يار صيب د موټر سرعت ډېر تيز کړ سم دم مې له سترګو پناه شو.

مور مې د سودا په ليدو د پاک الله شکر ادا کړ او مظلوم يار صيب او د هغه ملګرو ته يې دعا وکړه.

ماته چې مظلوم يار صيب ويلي وو چې خپل ښوونځي ته ځه او درس دې وايه؛ نو سبا ګهيځ ښوونځي ته لاړم ماته چې مظلوم يار صيب نوې بکسه ، ښايسته جامې او ښکلي بوټان اخيستي وو زيات خوشحاله ووم.

کله مې چې مور په دغسې ښکلي لباس کې وليدم نو د خوشحالۍ څخه يې په سترګو کې اوښکې راغلې.

زه روان شوم ښوونځي ته کله چې به همزولو ليدم نو زما څنګ ته به راتله او خبرې به يې په ډېرې مينې راسره کولې . مخکې به مې زړې پيوندي جامې او پينې ابله وې نو چا به مې سلام هم نه اخيسته.

ځکه چې زه يو يتيم وم او يتيم ته خلکو سپېره ويلې. هغه ملګري مې څنګ ته راغلل چې يوه ورځ يې د لاسه

مورې! دا جنـــــــــګ ولـــــــــــې دی؟

ما ډوډۍ تښتولې وه ځکه چې زه ډېر زیات وږی وم. بیا هغه ملګري ماته د ښوونځي مخې ته لار هم نیولې وه او د ډوډۍ په بدل یې سخت وهلی وم.

ماته یې وویل!

ته هغه نه یې چې له ما څخه دې ډوډۍ تښتولې وه ؟ ما ورته وویل بالکل، همغه یم ؛ نو راته یې وویل ته خو هغه سپېره یتیم وې دا نن څنګه زموږ څخه دې پاکې جامې دي؟ ما ورته د خپل پلار د شهادت نه شروع او د مظلوم یار صیب تر ښیګڼې ټوله کیسه وکړه. ملګرو چې زما کیسه واورېدله ډېر سخت خواشیني شول. د خپلې غلطۍ ښښنه یې را څخه وغوښتله ما ورته وویل، چې ښښنه باید زه وغواړم ځکه چې ستا د لاس ډوډۍ مې تښتولې وه ملګري راته وویل که زه داسې خبر وم چې په تاسو دومره سخته ده ؛ نو والله چې خپل زړه مې هم درکاوه.

په دغه ساعت یې د ښوونځي زنګ وواهه. موږ هم ښوونځي څخه رخصت شو. د ښوونځي څخه کور ته راروان وم، نو ماته هم د مظلوم یار صیب خبره یادېده، چې کور کلي کې مه وایه او هغه د بریدمن یعقوب خبرې هم ډېر خفه کولم ، چې ویل یې مونږ هم اوس شهیدان کېږو. بس وخت تېرېده یوه اوونۍ ووتله، خو زه لا هغسې خفه وم د مظلوم یار صیب معلومات هم نه کېده. وخت تیرېدو په بله ورځ سهار چې د جومات څخه

موري! دا جنـــــــــــــګ ولـــــــــــــې دی؟

کور ته راتلم، نو څنګه چې د کور په دروازه رانتوتلم نو مور مې ویل خدایه خیر کړې کارغه نارې وهي چې څه پېښه به شوي وي نو ومې ویل خدایه ته یې د ښو زېری وکړې. بس زه خونې ته لاړم زیات خفه وم مور ته مې هم حال نه ویلې مور مې راته ویل زویه چای وڅښه بیا ښوونځي ته ولاړ شه. ما ورته ویل مورې چای مې نه تېرېږي نن چای نه څښم نو ښوونځي ته ولاړم په دوهم ساعت کې د یو معلم راته پام شو. ماته یې ویل پاسه زویه ولې داسې خفه یې ؟

معلم صیب ته مې وویلې ، چې څه خبره نشته نه یم خفه بس دغه وخت کې لړزې واخیستم او سترګې مې ډکې شوې ما له خپل هېواد سره ډېره زیاته مینه لرله بس د هېواد په ناامنۍ ډېر خفه وم. هلته د ښار ځانمرګي ، هلته د جګړې صحنه دا یو ولایت نه دی ، چې هلته جنګ دی بلکې ټول هیواد کې جنګ دی.

زه پوهېدم ، چې په جګړه کې کوم بل څوک نه مړه کیږي بس ټول چې وژل کیږي . زه ، ته ، ښوونکی ، ملا ، خو بس سر سري مو وژني او بیا جګړه هم فکري جګړه ده.

ښه،

ښوونکی مې خواته راغی ټولو شاګردانو ماته کتل زه هلته اوس په لوړې خفه نه وم ، د پلار په شهادت دومره

موري! دا جنـــــــــــګ ولــــــــــــې دی؟

خفه نه وم بس ماسره مينه وه هغه هم د خپل هېواد. د خپلو وګړو چې ولې بې ګناه مري؟

ښوونکي ته مې ويل معلم صيب زموږ د هېواد والو ګناه څه ده او دا څنګه جګړه ده ، چې له مونږ څخه يې د سر سړي ټول واخيستل دا څومره ماشومان يې يتيمانان کړل او دا څومره خلک يې ګوډان ، ړانده ، بې لاسو کړل؟

ولې زمونږ په ښار کې سوالګر زياتېږي ، ولې مو بې ګناه وګړي داسې وژني ته به وايې چې کافر وژني ولې اخر ګناه مو څه ده؟

چاته ورشو؟ چاته ګيله وکړو؟ ايا څوک شته ، چې غږ مو واوري؟ زما اوښکې تر ګرېوان راورسېدې ، د ټولګي شاګردانو کې هم د ځينو سترګې راډکې وې. ښوونکی راغی زه يې له سينې سره ونيولم.

ماته يې ويل زويه موږ په دې پوهېږو ، چې جګړه پردۍ ده او قربانيان يې موږ يوو.

ستا د دې ټولو خبرو ځواب دادی ، چې يو زموږ په معاشره کې بيسوادي زياته ده دخلکو تر منځ غربت ، فقيري د يو بل په خبره ځان نه پوه کول ، خپل ځان تر هر څه اوچت ګڼل خپلې مور ته د د ارزښت په سترګه نه کتل دا ټول هغه لاملونه دي چې نن موږ او تاسې نه پرېږدي چې پر مخ لاړ شو. بس معلم صيب ته مې د مظلوم يار صيب خبره وکړه ، نو هغه راته وويل ، چې

موري! دا جنـــــــــګ ولـــــــــــې دی؟

څه خدای ته منظوره وي په هغه صبر وکړه بس له ښوونځي څخه رخصت شوم په لاره روان وم ډېر خواشینی وم.

د لارې څنګ ته د چنار ونې خزان وهلې وې ، ژیړې

پاڼې د لارې غاړې ته د ونو لاندې پرتې وې زه هم د خپل کور په لور روان وم ، ناڅاپه یو غږ مې واورېده ، چې هلته یوه سپین سرې ښځه وه ، د خپل پنډ سره څنګ کې ناسته وه .

هغه د چنارونو ژیړې پاڼې یې په لاس راټولې کړې وې او پنډ یې نشو پورته کولای ، ما ته یې وویل زویه دا پنډ خو لږ راجګ کړه . ما هم لکه د خپلې مور غږ چې اورېدلی وي.

د چنار د زیړوشوو پاڼو پنډ مې هغې بوډۍ ته ورپورته کړ راته یې ډېرې دعا ګانې وکړې ، کورته روان شوم بس داسې مې وګڼله ، چې د بوډۍ دعا خدای پاک قبوله کړه.

کله چې کورته لاړم ورړی وم مور مې ویل زویه کالي دې بدل کړه او ډوډۍ دې وخوره مور مې راته ډوډۍ کېښودله ، خو د پریشانۍ د وجې مې چېرته ډوډۍ تیرېدله؟ بس د اوبو په زور مې وخوړه، لا مې درې څلور مړۍ نه وې پورته کړې په کوڅه کې مې د موټر غږ واورېده.

بس ما هم منډه کړه کوټې ته راووتلم چې ومې کتل مظلوم یار صیب په موټر کې ناست دی موټر یې راروان کړی دی. خو ښه رانږدې شو زه له خوښۍ څخه په ژړا وم خو مظلوم یار صیب موټر ودراوه.

د موټر څخه چې راښکته کېده ؛ نو داسې سم نشو راښکته کېدلی ما له ځان سره فکر وکړ چې خدای مکړه په مظلوم یار صیب باندې څه شوي نه وي ، خو چې مظلوم یار صیب د چکشونو سره راښکته شو یوه پښه یې نه وه ، بس ما کریکه کړه ، اې خدایه ته دا ظلم وګوره د مظلوم یار صیب پښه په لینګي کې پرې شوې وه ما چې سپین پلستر ولیده ډېر سخت خفه شوم مظلوم یار صیب ماته راټیټ شو ویل یې زویه دا د خدای پاک رضا وه.

زه د خدای پاک په رضا راضي یم ته مه خفه کیږه ما د کور په دروازه ورمنډه کړله.

ادې ادې.............!

مظلوم یار صیب راغلی دی او پښه یې نیمه نشته مور مې هم خفه شوه او له سترګو څخه یې اوښکې لاړې د کور په انګړ کې مې د کټ څخه د ډوډۍ لوښي ښکته کړل او مظلوم یار صیب راغی. ما ورته وویل په چکشونو راروان وو ډېر سخت زور یې راکړ او دښمن ته مې د زړه څخه ازار وواته.

موري! دا جنـــــــګ ولـــــــــــې دی؟

مظلوم یار صیب کېناست ما ورته اوبه راوړې ما ورته وویل چې کاکا دا پښه دې ولې ماته ده؟ د جنګ کیسه یې شروع کړله.

مظلوم یار صیب : زه ماخوستن ناوخته ورسېدم جګړه زموږ د مرکز څخه لمر خاته لورته په څلور کیلو مترۍ کې وه ما چې موټر ودراوه نو لباس مې ژر ژر بدل کړ. خپل ملي بیرغ مې د ټټر سره نږدې کېښود زما عادت وو کله به هم چې جګړې ته تلم نو ملي بیرغ به مې په سینه پورې تړلی وو ما سره درې نور سرتیري هم شول لاړو د جګړې ډګر ته. سخته جګړه نښتې وه موږ چې ولیدل د سرې میاشتې په موټرو کې تابوتونه لیږدېدل.

ټولو ورته سلامي کوله د سرتېرو سترګې سرې اوښتې وې ډېر سخت خواشینی وم، او زه یې د جګړې د لومړي خط څخه منع کولم خو ما د وطن مینه د تن په مینه نشوی بدلولای.

لاړم د جګړې میدان ته د ډېر وخت د جګړې څخه وروسته دښمن ورو ورو په شا روان وو موږ د الله ج په مرسته خپلې جګړې ته دوام ورکړی وو.

موږ لږ مخکې ولاړو یو ځای کې مورچه شو ماسره په څنګ کې یو ځو سرتېري ول جګړه ډېره سخته وه.

موږ د خپلو ملګرو په شهادت ډېر خفه وو. زمونږ په دېرش مترۍ کې یو کور و. د هغه کور څخه د ماشوم

موري! دا جنـــــــــګ ولــــــــــي دی؟

ژړا راتله، ډېرې کریکې یې وهلې، چې د فکر نه وتلې خبره وه، په څنګ کې مې شهید زمرک و ماته یې وویل چې قومندان صیب دا ماشوم ژغورم اجازه راکړئ ، چې ورشم نو ما ورته اجازه ورنکړه؛ خو د ماشوم کریکې هم هغسې وې دلته د سرتېرو سره د خوراک هم څه نه وو، ملګري مو هم شهیدان شوي وو. خو د ماشوم ژړا د زغملو نه وه خو خدای ښنلی زمرک ډېر د نرم زړه څښتن و ماته یې وویل قومندان صیب لاړم ماشوم ژغورم خو بغیر د اجازې لاړ، سرغړونه یې وکړه.

د مظلوم یار صیب خبره کې زه ورولوېدم .

مظلوم یار صیب تاسو ولې زیاتی کاوه؟ اجازه خو به دې ورکړې وه ، مظلوم یار صیب راته وویل چې جګړه باید د جګړه ییزو اصولو له مخې وشي.

جګړه خپل اصول لري خو همدا وجه وه، چې زمرک شهید شو.

ما مظلوم یار صیب ته بیا وویل، مظلوم یار صیب څنګه اصول ؟

مظلوم یار صیب راته وویل : ته ما لږ پرېږده، چې کیسه درته وکړم، ما له مظلوم یار صیب څخه ښښنه وغوښتله.

ښه! مظلوم یار صیب زمرک بیا ماشوم وژغوره؟

موري! دا جنـــــــــګ ولـــــــــــې دی؟

مظلوم یار صیب – زمرک پسې ما ورغږ کړ، چې مخکې مه ورځه خو هغه بېچاره د ماشوم کریکې نشوې برداشت کولای، چې ځنګه د کور دروازې ته ننواته.

وحشي دښمنانو وربانډې انداخت وکړ او زمرک په ټټر ولګېده له ماشوم سره زمرک په ځمکه ولوېده؛ نو ماسره د ځنګ سرتیري ډېراحساساتي شول خو ما منع کړل. ما ورته ویل په جنګ کې د خپل امیر خبره نه منل غټه ګناه ده.

زمرک ځخه لا ساه نه وه وتلې په ځمکې لغړېدو ډېر زیات زخمي و ما سرتیري نه پرېښودل.

د مظلوم یار صیب کیسې ته مې غوږ اینسی و زما فکر هم نه و سترګې مې دومره راډکې شوې وې چې ځاځکي مې په لمن ولوېدل .

مظلوم یار صیب - ما سرتېري نه پرېښودل ، چې هلته د زمرک خواته لاړ شي په دې کې د دښمن چال و.

زمرک ډېر زیات زګیروي کول او کلیمه شهادت یې ویله. له ما ځخه هم صبر نه کېده د یو خوا ځخه د ماشوم کریکې د بل خوا د زمرک زګیروي!!!

توبه توبه ....

قیامت و په دې وخت کې مو یو بل سرتېری جدی شو ویل یې زه دومره نشم بزدله کیدلای ، چې زما ورور

موري! دا جنـــــــــــــګ ولـــــــــــــــــې دی؟

دې په شهادت رسېږي او اوبه هم نشم وروړای خو مونږ منع کولو هغه ډېر زيات جدي و اخر يې خپله تمانچه راواخيسته ويل يې که ما نه پرېږدئ دلته خپل ځان ولم دا له ما څخه نه برداشت کېږي.

هغه له خولې څخه يوه تېزه چغه وباسله زمرکه وروره! ته نشې مړکيدلای زه دا اوبه دروړم ؛ نو چې کله د زمرک خواته دی رسېده.

ما ويل آخ آخ ....

په دغه سرتېري هم انداخت وشو او هلته شهيد شو دواړه په شهادت ورسېدل. زمرک او توريالی.

جګړې زور اخيستي و زمونږ نور سرتيري د جګړې مخکې ميدان ته تللي وو ماته د قادر مخابره راغله.

قومندان صيب اورې ما ورته ويل اورم خو هغه بيا وويل – قومندان صيب اورې زه يم قادر دلته موږ محاصره شو.

د دښمن تعداد زيات دی شاوخوا په شمار پنځوس دی. بايد مرکز څخه مرسته وغواړئ موږ ټول اووه تنه يوو ما ورته وويل زمريه حوصله مه بايله.

زموږ يو سرتېری د لسو برابر دی او ان شا الله بری زمونږ ده . د قادر مخابره بنده شوه ما مرکز ته مخابره کوله مرکز ته هم مخابره نکېده بس دلته يو جګړه نه

بلکې قیامت و هلته مې د ماشوم کریکې له حوصلې څخه وتلې وې خو مونږ دلته د دښمن د ګوزار په طمع وو چې دا دښمن به دکور هغوی هم ماشوم د قصده زخمي کړی و ویل یې چې سرتېری به یې د ژغورلو لپاره راځي او موږ به یې دلته وژنو ، خو ناڅاپه کور څخه اته تنه راووتل.

وسلې ورسره وې ما چې له څو سرتیرو ته ویلې چې تعقیب یې کړئ. ډزې وربندې ونکړئ نو سرتېرو بیا هغه کسان هلته ووژل. بیا خبره پاتې شوه چې کور کې نور دښمنان شته؟. ماشوم هم هغسې چغې وهلې .

ما سرتېرو ته وویل ، چې دا ځای مه پرېږدئ او زه ځم چې ماشوم وژغورم. سرتېرو هم غوښتل چې راسره ولاړ شي خو له بل خوا د دښمن معلومات نه کېده، چې په کوم ځای کې پټ دی. ما هغوی منع کړل.

زه ورو ورو ورروان شوم ، د کور په دروازه کې مې د توپنګچې بوټ راکش کړ ورو ورو د ماشوم خواته روان وم په کور کې یوه برانده وه ماشوم په هغه برانده کې ولاړ و او ژړل یې د مټ څخه یې وینه هم بهېدله.

ما ماشوم په غیږ کې راپورته کړ؛ نو ناڅاپه راباندې دښمن انداخت وکړ. ماته دښمن نه معلومېده، چې د کوم خوا نه یې انداخت وکړ؟ ما د ماشوم د بچ کولو په خاطر په دروازه ورمنډه کړه، چې د ماشوم رنګ ژیړ اوښتی

موري! دا جنـــــــــګ ولـــــــــــې دی؟

و. وينه ورڅخه تللې وه کله چې د دروازې خواته رسېدلم نو وحشي دښمنانو په پښه وويشتلم.

زما پښه زخمي شوه زه له هغه زخمي ماشوم سره د دروازې مخې ته په کوڅه کې وغورځېدلم.

په پښه مې سخت درد شو راپورته کېدلم ، چې ماشوم وژغورم څنګه چې پورته شوم بيا راوغورځېدلم. سرتېرو وليدم لکه زمريان چې راخلاص کړې مږرچل يې پرېښود او زه يې پورته کړم. ماشوم يې هم اوچت کړ، تر مورچله يې ورساوه. هلته يې زما پښه او د ماشوم د مټ تداوي وکړه، ماشوم ته يې امبولانس راوغوښت.

خو آخ ، آخ ....

ماشوم هغه چيغې مې نه هېرېږي ، ما مظلوم يار صيب ته ورغبرګه کړه ، مظلوم يار صيب ماشوم څنګه چيغې وهلې؟ زه ډېر سخت خفه ناست وم د مظلوم يار صيب کيسې ته مې غوږ ايښی و ما ورته ويل مظلوم يار صيب ماشوم څنګه ....

څنګه چيغې وهلې؟

مظلوم يار صيب – د ماشوم مټ زخمي وو ځکه يې چيغې وهلې.

وا مورې! چېرته يې مړ کېږم؟

موري! دا جنــــــك ولـــــــــــي دی؟

مور ټول د ماشوم چیغو ته بې صبره شو. مور د کور په دروازه ورمنډه کړله چې د کور نور اوسېدونکي وژغورو د کور په انګړ کې تقسیم شو، ما بیا ورغبرګه کړه.

مظوم یار صیب ستا خو پښه هم زخمي وه باید پاتې شوی وې، نه وراره ګله! زما په وجود کې تر څو چې یو څاڅکی وینه وي ؛ نو د خپلې مور یانې وطن څخه به یې وه نه سپموم.

ما ورته بیا ویل ښه مظلوم یار صیب بیا څه وشو هلته چې تاسو په انګړ کې تقسیم شوی نو دښمن څه وکړل؟ مظلوم یار صیب راته وایي ته غور شه لېونیه!

زه درته وایم. زه ډېر بې صبره وم ، دښمن ته به مې ډېره غوسه راتله او ماشوم باندې زیات خفه شوم.

د هغې خوا مې مور راغبر کو، چې کاکا دې کیسې ته پرېږده. زه چپ کېناستلم ، مظلوم یار صیب مور د کور په خونو پیل وکړ، چې خونې وګورو او د کور اوسېدونکي د دښمن څخه وژغورو. مور د خونو په کتلو پیل وکړو ، لومړۍ خونې ته زه د ټولو مخکې ورننوتلم په خونه کې څوک نه وو ما سربازانو ته ویل ، چې څوک نشته بیا چې دویمې خونې ته لاړو هلته هم څوک نه وو. په کور کې ټولې څلور خونې وې.

موري! دا جنـــــــــــــــــګ ولـــــــــــــــې دی؟

پاتې دوې خونې وې ، په بله خونه چې زه ځنګه ورننوتلم ؛ نو څلور تنه دښمنان پکې ول.

ماته يې ويل وسله دې وغورځوه لاسونه پورته کړه.

سرتېري وروسته په دروازه کې پاتې شول خونې ته لا نه وو راننوتلي او دښمن هم نه وو خبر ، چې نور سرتېري هم ورسره کور ته راننوتلي دي.

خو بالاخره زه يې خالي سلاح کړم، لاسونه مې پورته کړل، دښمنانو ونيولم . ډېر سخت ناهيلی شوم يو خوا د سرتېرو شهيد کېدل بل خوا د ماشوم چيغې او له يوې خوا مې پښه هم زخمي وه ، خو زما په سرتېرو پوره اعتماد وو، چې ما به له دښمن څخه ژغوري.

هغوی هم خبر شول، چې مظلوم يار صيب د دښمن ولکې ته غورځېدلی دی او په دغه خونه کې دښمن شته .

په هغوی کې يو راغږ کړ، چې تاسو بايد خپل ځانونه تسليم کړئ. موږ تاسو ته هيڅ هم نه وايو او نه مو وژنو بېرون ټوله سيمه زموږ تر محاصرې لاندې ده.

يو چاره هم بله نلرئ زما څنګ ته يو وحشي دښمن و.

هغه زه په لغته ووهلم ويل يې چې دلته به درته دغه سړی مردار کړو، تاسو موږ ته هيڅ هم نشی ويلای. بيا هغوی را غږ کړل، چې بېرون ټول ځای زموږ د

موري! دا جنـــــــک ولــــــــــي دی؟

سرتېرو څخه ډک دی او جګړه ختمه ده تاسو دلته بند پاتې شوئ باید ځان مور ته تسلیم کړئ.

ما بیا د مظلوم یار صیب خبره ونیوله ، آیا رښتیا بیرون ستاسو سرتېري ول او جګړه ختمه وه؟

مظلوم یار صیب راته وویل نه هغه سرباز دښمنان خطا ایستل ؛ نو دښمنانو هم خپل منځ کې ویل چې ځان باید ورته تسلیم کړو ، چې مور دلته بند پاتې یو ؛ نو سرتېرو ته یې وویل په مور باندې به ډز نکوئ مور تسلیمېږو. سرتېري وویل:

ښه، وسلې مو وغورځوئ لاسونه پورته کړئ او د کوټې د دروازې څخه بېرون راووځئ. نو یو یو به لاسونه پورته کول او بېرون به سرتېرو ولچک کول بالاخره ماته راغله وایي قومندان صیب ....

قومندان صیب په تا خو څه نه دي شوي ما ویل نه شکر دی، روغ یم، دغو کسانو ته مې ویل ، چې کور کې نور څوک دي؟

هغوی له مخکې هم غوسه وو ویل یې تاسو له مور سره دوکه وکړه ما ورته ویل دوکه خو تاسو د خپل ځان سره وکړه.

دا ظلمونه چې کوئ د خدایه نه ډارېږی؟ ښه، اوس وایه نورڅوک شته هغوی ویل نه د کور هغه بله کوټه مې

موري! دا جنـــــــــګ ولـــــــــــې دی؟

ولټوله د کور اوسېدونکي په کې دغو ظالمانو تړلي وو سخت درد او غوسه راغله .

دوی مې دوې دوې ځپېړې ووهل.

هغوی مو وژغورل دغه کور او کلی پاک شو؛ نو غوښتل مې چې د قادر خبر واخلم مخابره مې راواخیستله.

قادره قادره اورې...............

نو د قادر غږ مې داسې واورېده لکه قادر چې سخت زخمي وي خبرې یې سمې نه راتلې .

ما ورته ویل زمریه حوصله مه بایله موږ درغلو ما مرکز ته بیا مخابره وکړه او له نېکه مرغه مخابره رخ شوه ما ورته وویل چې مرسته راولیږئ.

سرتېري ډېر شهیدان شول ، د دښمن تعداد زیات دی نو هغوی هم چورلکې پورته کړې او په رینجرو کې نور مرستندویه ځواکونه راورسېدل، د قادر دوی خواته ورغلل.

ډېر په ګڼ شمېر د مرکز څخه سرتېري راغله ، جګړه لږ سړه شوه دښمنان مو تقریبا اویا تنه ژوندي ونیول او د سلو څخه زیات وژل شوي وو.

زموږ ۴۱ سرتېري شهیدان شوي وو د جګړې سیمه داسې راته ښکارېدله چې دلته یو قیامت تېر شوی، وینې

موري! دا جنـــــــک ولـــــــــــي دی؟

پرتې وې زما د پښې درد د برداشت څخه وتلی وو ، بې هوښه شوم .

هغوی زه امبولانس ته پورته کړی وم ، چې کله په هوښ کې راغلم ؛ نو هلته ډاکټرانو ویل چې پښه یې توره اوښتې ده.

پر وخت یې باید تداوي شوې وای، پښه به ورڅخه اوس پریکوئ ګنې نوره خطره یې هم زیاتیږي ، خو ما اجازه ډاکټر ته ورنکړه ، چې زما پښه دې غوڅه کړي، ډاکټرانو ما ته ډېر وویل که غوڅه یې نکړې هډوکي دې تور شوي او د کینسر خطره ده باید غوڅه یې کړئ د سترګو مې اوښکې روانې شوې او سخت درد راغی .

بالاخره مې اجازه ورکړه او هغوی زه بې هوښه کړم . زما پښه یې پرې کړله ، کله چې په هوښ کې راغلم .

آه !

د پښې مې پلستر تاو و او پښه مې نوره نه وه ، بس دا به د خدای پاک رضا وه.

ما ورته ویل ښه مظلوم یار صیب دا خو په تاسو سم قیامت تیر شوی دی کاش چې ستاسو پښه نه وه غوڅه شوې ستا پر ځای دې زما غبرګې پښې غوڅې وای نه ستا پښه .

موري! دا جنـــــــک ولــــــــــي دی؟

مظلوم یار صیب وویل نه وراره داسې مه وایه زه د دې مور(وطن) لپاره ترسره هم تیر یم.

پای

ژوندلیک

الله محمد پکتیاوال د حاجي مصري خان زوی چې په کال ۱۹۹۳ زېږدیز کې د خیبر پښتونخوا د سوابۍ په سیمه کې دې فاني دنیا ته سترګې غړولې دي.

لومړنۍ او منځنۍ زدکړې یې د سوابۍ د بره کې کیمپ د افغان کډوالو ۱۱۶م نمبر ښوونځي کې کړې دي ، بیا وروسته په ۲۰۰۷ زېږدیز کال د سوابۍ د حضرت سعد بن ابي وقاص (رض) په عالي لیسې کې شامل او په ۲۰۱۱ زېږدیز کال کې د نوموړې لیسې څخه فارغ شو.

نوموړی له پښتو ژبې سره ډېره زیاته مینه لري، تل پر خپل فېسبوک او فېسبوکپاڼو ادبي او

موري! دا جنــــــــک ولـــــــــــي دی؟

هنري خپرونې کوي، پر خپلو خپرونو کې ادبي څېړې ، ادیبان او لیکوالان مېلمانه کوي، پر فېسبوک د ادبي فعالیت او هڅو له کبله د زیاتو مینوالو درلودونکی دی. زه یې په هر ډګر کې بریالی او برلاسی غواړم.

هـ ، ف

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بریښنا تار پرې کړلې وزرې د کوتـرې

ښـکارې په لاس کې دام ، خبرې د کوترې

د سولې سمبول د امن یو داستـــــــــان ده

دا مونږ چې اورو دا سنــــــدرې د کوترې

الله محمد پکتیاوال

Download from: aghalibrary.com

Download from: aghalibrary.com